

Sygn. akt VI Ka 443/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Adam Bednarczyk (spr.)

Protokolant sekr. sądowy Łukasz Sierdziński

przy udziale prokuratora Józefa Gacka

po rozpoznaniu dnia 27 września 2016 r.

sprawy S. G. (1) syna K. i E., ur. (...) w W. oskarżonego o przestępstwa z art. 224§3 k.k., art. 226§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

z dnia 25 stycznia 2016 r. sygn. akt III K 521/14

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że rozwiązuje orzeczoną wobec oskarżonego karę łączną; uniewinnia S. G. (1) od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie II z art. 226 § 1 k.k.; w pozostałej części tenże wyrok utrzymuje w mocy; na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności za czyn z punktu I z art. 224 § 3 k.k. warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat; zwalnia oskarżonego od kosztów postępowania odwoławczego, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. T. kwotę 516, 60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

VI Ka 443/16 UZASADNIENIE

S. G. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 25 sierpnia 2014 r. w W. przy ul. (...) stosując groźbę bezprawną wywierał wpływ na funkcjonariuszy Policji sierż. Sztab. P. O. i post. P. T. podczas i w związku z pełnieniem przez w/w obowiązków służbowych, w celu zmuszenia ich do odstąpienia od prawnie podjętej czynności służbowej, a także stosował przemoc fizyczną w wyniku czego której spowodował upadek post. P. T. w wyniku czego w/w doznał obrażeń w postaci złamania trzonu IV kości śródrezcza prawego przy czym obrażenia te skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni, **tj. o czyn z art. 224 § 3 k.k.**

II. W tym samym miejscu i czasie znieważył funkcjonariuszy Policji sierż. sztab P. O. i post. P. T. używając wobec w/w wym. słów powszechnie uznawanych za obelżywe podczas i w związku z wykonywaniem przez wym. funkcjonariuszy obowiązków służbowych, **tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.**

Zgodnie z art. 4 §1 k.k. stosując przepisy wg stanu prawnego sprzed dnia 1 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy- Pragi Północ w Warszawie wyrokiem z dnia 25 stycznia 2016 roku w sprawie o sygn. akt III K 521/14 orzekł:

1. oskarżonego S. G. (1) uznał za winnego popełnienia obu zarzuconych mu czynów i za czyn I na podstawie art. 224§3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności zaś za czyn II na podstawie art. 226§1 k.k. karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 85 k.k. i 86§1 k.k. wyżej wymienione kary jednostkowe połączył i wymierzył oskarżonemu S. G. (1) jedną karę łączną 1 roku pozbawienia wolności,
3. na podstawie art. 69§1 i 2 k.k. i ar. 70§2 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej wobec S. G. (1) warunkowo zawiesił na okres próby lat 3,
4. na podstawie art. 72§1 pkt 4 i 5 k.k. zobowiązał oskarżonego S. G. (1) do wykonywania pracy lub nauki, oraz powstrzymywania się do zażywania środków odurzających w tym tzw. dopalaczy w okresie próby,
5. na podstawie art. 73 §2 k.k. oddał oskarżonego S. G. (1) na okres próby pod dozór kuratora,
6. na podstawie art. 618§ 1 pkt 11 k.p.k. przyznał obrońcy z urzędu adwokat M. T. wynagrodzenie za obronę w kwocie 924 (dziewięćset dwadzieścia cztery) zł od Skarbu Państwa do czego należy doliczyć odpowiednią stawkę podatku VAT
7. na podstawie art. 624§ 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych i opłaty.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się obrońca oskarżonego, zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości, zarzucając mu:

I. Na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k., ww. wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, tj. art. 31 § 3 k.k. w zw. z art. 9 § 2 k.k., polegające na ich wadliwym zastosowaniu i wyrażające się in concreto w wadliwym przyjęciu, że oskarżony przewidywał albo mógł przewidzieć, że zażycie przez niego legalnie dostępnego w czasie popełnienia czynu środka typu dopalacz o nazwie „ (...)” nie tylko spowoduje całkowite wyłączenie jego poczytalności, ale co więcej, doprowadzi do skutków, jak w niniejszej sprawie.

II. Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k., ww. wyrokowi zarzucam naruszenie przepisów postępowania karnego, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. 1. art. 7 k.p.k., wyrażającą się w przekroczenie granic zasady swobodnej oceny dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadka S. C., w odniesieniu do okoliczności pozwalających na odtworzenie strony podmiotowej czynu oraz sposobu zachowania oskarżonego w czasie zdarzenia i po jego popełnieniu, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżony nie miał możliwości przewidzenia następstw wprowadzenia się w stan odurzenia.

2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez wadliwe przyjęcie, że skoro w ostatnim czasie w mediach bardzo dużo mówi się o szkodliwym działaniu tzw. „dopalaczy”, to w konsekwencji oskarżony w czasie popełnienia zarzuconych mu czynów musiał posiadać wiedzę o wpływie dopalaczy na jego stan świadomości, podczas gdy w rzeczywistości przekazy medialne na temat dopalaczy i rozgłos wokół tych środków rozpoczął się w 2015 r., a zatem już po dacie popełnienia czynów zarzuconych oskarżonemu, czego skutkiem stało się wadliwe uznanie, że oskarżony zażywając ten środek jednak wiedział, iż jego zażycie może wpłynąć na jego zdolność do rozpoznania czynu i kierowania swoim postępowaniem ”.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez Sąd odwoławczy poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzuconych mu czynów, uznając że zachodzi sytuacja, o której mowa w art. 31 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego S. G. (1) nie zasługuje na uwzględnienie, niemniej na skutek jej wniesienia Sąd Okręgowy z urzędu zobligowany był dokonać kontroli instancyjnej orzeczenia i w jej wyniku uniewinnił oskarżonego S. G. (1) od drugiego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z art. 226 § 1 k.k.

W świetle prawidłowo ocenionego i zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie przez Sąd I instancji bezsprzecznym jest, iż S. G. (1) na skutek spożycia środka odurzającego o nazwie (...) stosując groźbę bezprawną wywierał wpływ na funkcjonariuszy Policji P. O. i P. T. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, w celu zmuszenia ich od odstąpienia prawnie podjętej czynności służbowej, a także stosował przemoc fizyczną w wyniku której spowodował upadek P. T., co skutkowało w rezultacie doznaniem przez pokrzywdzonego obrażeń w postaci złamania trzonu IV kości śródrezcza prawego, przy czym obrażenia te skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni. Sąd I instancji trafnie zrekonstruował stan faktyczny w sprawie w odniesieniu do tego czynu, a zgromadzony materiał dowodowy poddał ocenie zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. W ocenie Sądu odwoławczego przedstawiona przez Sąd I instancji ocena dowodów przemawiających za winę oskarżonego co do czynu z art. 226 § 1 k.k. pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.) z uwagi na to, że została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy. Sąd rozważył wszystkie okoliczności sprawy przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.) oraz wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentował swoje przekonanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w odniesieniu do okoliczności zdarzenia.

Funkcjonariusze policji P. O. i P. T. zostali wezwani do interwencji w piekarni (...) przy ul. (...), w której to wedle relacji świadka S. C. oskarżony zachowywał się nietypowo. Zachowanie młodego mężczyzny budziło niepokój pracownika sklepu, albowiem oskarżony mimo półgodzinnej obecności w sklepie nie robił zakupów, próbował wejść na zaplecze a wezwany do opuszczenia lokalu nie reagował. Oskarżony na skutek podjętej interwencji przez funkcjonariuszy policji po wyprowadzeniu na zewnątrz sklepu zachowywał się agresywnie. Próbował wyrwać się, rzucił się w ich kierunku, próbował włożyć palce w oczy świadka P. T., wykręcić mu palce u ręki, następnie położył na chodniku celem uniemożliwienia dalszych czynności z jego udziałem. Na skutek próby podniesienia go z chodnika oskarżony zarzucił na szyję P. T. nogi, podejmując próbę uduszenia go. W wyniku tego zachowania w trakcie wzajemnego szarpania się P. T. upadł na ziemię i doznał obrażeń ciała opisanych w akcie oskarżenia, co w świetle ujawnionej opinii sądowo lekarskiej skutkowało musiałem uznaniem winy oskarżonego w odniesieniu do pierwszego zarzucanego mu czynu z art. 224 § 3 k.k.

Powyższe znajduje uzasadnienie w prawidłowo ocenionych zeznaniach P. O. i P. T. w części ich wspólnych zeznań odnoszących się do pierwszego zarzucanego oskarżonemu czynu a także znajduje oparcie w zeznaniach świadka S. C., która wezwała patrol policji do piekarni (...) przy ul. (...) w W.. Sąd Okręgowy podzielił ocenę zeznań wyżej wymienionych świadków dokonaną przez Sąd I instancji, jako wiarygodną i znajdującą potwierdzenie także w protokole oględzin osoby (k.9), protokole oględzin rzeczy z dokumentacją fotograficzną (k.10-11), karty informacyjnej ze Szpitala (...) (k.20), opinii sądowo-lekarskiej (k.38-39), dokumentacji medycznej dotyczącej oskarżonego (k. 60-62), opinii ustnej i pisemnej biegłego toksykologa (k. 135-144, 222-223), opinii ustnej i pisemnej sądowo-psychiatrycznej (k.231-236, k. 261-262)

Sąd I instancji prawidłowo uznał winę oskarżonego w odniesieniu do pierwszego zarzucanego mu czynu. Opinie biegłych psychiatrów, jak i biegłego toksykologa powołanych przez Sąd w swojej wymowie nie pozostawiają wątpliwości. Odnosząc się do skutków przyjętego środka o nazwie(...) w swojej opinii biegły toksykolog zajął jednoznaczne stanowisko. Oskarżony, jak wynika z opinii biegłego na skutek użycia tego środka mógł mieć określone symptomy kliniczne, w zależności od przyjętej dawki tego środka. Biegły wskazał przykładowo, iż mogło dojść do wystąpienia m.in. goniwy myśli, drżenia rąk, zaburzeń pamięci krótkoterminowej, zawrotów głowy. Powyższe nie neguje, że oskarżony w trakcie interwencji przejawiał pewien niepokój do osób postronnych, ponieważ wydawało mu się, że chcą zrobić mu krzywdę. Niemniej nie oznacza to, że z tego tytułu miałyby nie podlegać odpowiedzialności karnej, bądź odpowiedzialność ta miała by być ograniczona poprzez nadzwyczajne złagodzenie kary przez Sąd. W tym względzie jednoznaczne stanowisko w swojej opinii zarówno pisemnej, jak i ustnej uzupełniającej zajęli biegli psychiatrzy a Sąd odwoławczy podzielił ocenę tego dowodu, jako zasługującą na wiarę.

W toku postępowania zachowanie oskarżonego zostało poddane także pogłębionej analizie przez biegłych psychiatrów. Faktem jest, że biegli we wnioskach swojej opinii wskazali, że na skutek zażycia środka dopalacza (...) zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania postępowaniem przez S. G. (1) była w znacznym stopniu ograniczona. Niemniej bez żadnych wątpliwości oskarżony, który wskazał, że środek ten osobiście zamówił, chciał go wypróbować miał świadomość, że zażycie nieznanego mu chemicznie środka może wpłynąć na jego zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Biegli analizując dotychczasowe doświadczenia S. G. (1) z substancjami odurzającymi i celowe wybranie środka (...) w dniu 25 sierpnia 2014 roku stwierdzili, że mógł on przewidzieć skutki odurzenia się. Oskarżony sam się odurzył, chciał wypróbować ten specyfik i tym samym godził się na wystąpienie skutków związanych z jego spożyciem. Działał w sposób świadomy i celowy. Przyjął to w celu, aby mieć euforię, poprawę nastroju, niemniej oskarżony wiedział, że ten środek zadziała, choć nie wiedział, jak zadziała konkretnie. Opinie biegłych powołanych przez Sąd w swojej wymowie nie mogą eskulpować jego winy w tym zakresie. (k. 235, k. 261-262) Przy czym, Sąd trafnie podniósł, że oskarżony zamawiając produkt, jakim była substancja (...) posiadał także ogólnodostępną wiedzę, choćby z forów internetowych. Wszakże sam obrońca dołączył w toku rozprawy w dniu 5 lutego 2015 roku do akt wykaz wydruków komputerowych na którym widnieje szereg informacji, w pierwszej kolejności, że produkt nie nadaje się do spożycia, a po wtóre po zażyciu powoduje różne zachowania i niepożądane skutki, w tym wachlarz emocji i zachowań niekontrolowanych przez osobę zażywającą produkt, nieobejmujący wyłącznie euforii. (k. 113 a) Z tych względów Sąd nie podzielił zarzutów obrońcy zawartych w apelacji.

Niemniej Sąd Okręgowy na skutek dokonanej wnikliwej oceny zeznań funkcjonariuszy policji P. T. i P. O., nie był w stanie bez wątpliwości uznać winy oskarżonego S. G. (1) w odniesieniu do drugiego zarzucanego mu czynu z art. 226 § 1 k.k. Sąd Okręgowy dokonując kontroli odwoławczej zaskarżonego orzeczenia w świetle zgromadzonego materiału dowodowego- zeznań P. T. i P. O. powziął uzasadnione wątpliwości odnośnie ustalonego przez Sąd orzekający stanu faktycznego w zakresie tego czynu. Wątpliwości tych nie da się już usunąć w wyniku przekazania niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, a są one na tyle istotne, że nie pozwalają na jednoznaczne i pewne wyciągnięcie wniosków w kwestii winy. Dokonana przez Sąd odwoławczy analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego zezwała jedynie na ustalenie pewnego stopnia prawdopodobieństwa popełnienia przez oskarżonego przedmiotowego przestępstwa. Nie pozwala natomiast na stwierdzenie, że dowód w postaci zeznań złożonych przez funkcjonariuszy Policji P. O. i P. T. w postępowaniu przygotowawczym, jak i na etapie postępowania sądowego był wystarczający do tego, by w sposób nie budzący wątpliwości uznać S. G. (1) za winnego popełnienia czynu, o jakim mowa w art. 226 §1 k.k.

Zeznania P. O. jak i P. T. złożone na różnych etapach postępowania co do okoliczności kluczowych, takich jak miejsce zdarzenia, jak i treści słów, które oskarżony miał kierować do funkcjonariuszy podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych nie są spójne i na ich tle pojawiają się niedające się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k.

Wystarczy w tym miejscu przytoczyć zeznania świadka **P. O.**, który przesłuchany w dniu 25.08.2014 roku na okoliczność tego czynu wskazał, że w trakcie wykonywania czynności w KP W. T. oskarżony zaczął używać wobec nich słów obelżywych, kierując w ich kierunku słowa (...), (...) (...). Pluł na podłogę oraz próbował wywołać wymioty. (k. 14v.) Przesłuchany w tym samym dniu 25.08.2014 roku z kolei świadek **P. T.** wskazał tymczasem, iż S. G. (1) podczas pobytu w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych w KP T. próbował dokonać samookaleczenia ciała jak również zmuszał się do wymiotów. Na okoliczność wypowiedzianych obelżywych słów przez oskarżonego czy to w sklepie, czy na komisariacie świadek nie zajął **żadnego stanowiska**. (k.17v.) Następnie, świadek **P. O.** przesłuchany na rozprawie w dniu 5 lutego 2015 roku na okoliczność znieważenia funkcjonariuszy przez oskarżonego w związku z pełnionymi obowiązkami służbowymi z kolei wskazał, że oskarżony po wyprowadzeniu ze sklepu mówił do nich (...) oraz używał słów wulgarnych na (...) i (...). Na pytanie sądu wskazał, że kiedy to było pamiętał zdarzenie lepiej. Stwierdził, że aktualnie przed sądem jest po nocnej zmianie. (k. 117-118) Przesłuchany na rozprawie w dniu 9 czerwca 2015 roku świadek **P. T.** na okoliczność przeprowadzonej interwencji wskazał, że w sklepie oskarżony nazywał ich klaunami i przebierańcami. A po zakuciu go w kajdanki i przewiezieniu

do komisariatu oskarżony nadal zachowywał się wulgarnie, także rzucał inwektywy pod adresem prokuratury i Sądu. Na pytanie obrońcy powtórzył, że oskarżony wyrazy wulgarne wypowiadał na komisariacie, w sklepie nazywał ich klaunami przebierańcami. Po rozkuciu kajdanek na Komisariacie Policji W. T. pluł do funkcjonariuszy zza krat, nazywał psami, wyrazami na k...(k. 149) Przed sądem potwierdził odczytanie zeznania z k. 17, wskazał że ból ręki sprawił, że mógł pominąć niektóre szczegóły. Wskazał, że sporządził z tego zdarzenia notatkę urzędową, aczkolwiek ta jako dowód w sprawie służyć nie mogła. W świetle tak ujawnionego i zgromadzonego materiału dowodowego podnieść także trzeba, że

Sąd I instancji nie ocenił i nie dostrzegł tych rozbieżności, nie wartościował tych zeznań, mimo iż taka konieczność zaistniała. Zeznania te, mimo iż posiadały pewien walor wiarygodności nie mogły stanowić nie budzących wątpliwości ustaleń faktycznych. Ponadto, Sąd I instancji uznając winę oskarżonego w tym zakresie nie dostrzegł, że postawiony oskarżonemu zarzut wskazywał, iż do tego znieważenia funkcjonariuszy dojszć miało **przy ul. (...) w W.**, niemniej już sama pobieżna analiza zeznań świadków P. O. i P. T. wskazuje, iż mogło mieć to miejsce na komisariacie Policji w KP W. T.. Przy czym, w zeznaniach świadka P. O. miejsce dokonania znieważenia również pozostaje kwestią budzącą wątpliwości. W tych okolicznościach przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest również niecelowe, zaś zgromadzony materiał dowodowy, z uwagi na wyżej wymienione wątpliwości nie może stanowić podstawy wyroku skazującego.

Sąd Okręgowy, w ślad za ugruntowanym twierdzeniem judykatury, stoi kategorycznie na stanowisku, iż oskarżenie w żadnym razie nie może być oparte tylko i wyłącznie na domniemaniu winy oskarżonego, bez wskazania wiarygodnych dowodów wskazujących na jego sprawstwo. Bezsprzecznie warunkiem sine qua non poprawności dowodzenia pośredniego jest wyłączenie innej wersji, czyli konkurencyjnej hipotezy, co do przebiegu zdarzenia będącego przedmiotem rozpoznania. Od tego wymagania nie można odstąpić w sferze dokonywania ustaleń faktycznych na niekorzyść oskarżonego. W procesie dokonywania ustaleń faktycznych oraz ich subsumcji pod właściwy przepis ustawy najbardziej istotna jest kwestia, czy całość materiału dowodowego uzasadnia ustalenie faktu głównego, a więc winy oskarżonego, i to w sposób bezsporny, wyłączający wszelkie rozsądne wątpliwości w tym względzie. W niniejszej sprawie oskarżyciel nie wskazał nie budzących wątpliwości dowodów na poparcie tezy oskarżenia wyrażonej w drugim zarzucie.

Powyższe wątpliwości, jakich upatruje Sąd odwoławczy powodują, że zaskarżony wyrok należało zmienić w ten sposób, że uniewinnić S. G. (1) od dokonania przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem w punkcie II czynu z art. 226 § 1 k.k. i kosztami sądowymi w tym zakresie obciążyć Skarb Państwa. Dokonanie zmiany wyroku wobec S. G. (1), skutkować musiało rozwiązaniem orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej.

Sąd Okręgowy dokonując oceny wymierzonej kary przez Sąd I instancji za pierwszy popełniony przez oskarżonego czyn z art. 224 § 3 k.k. w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności zaaprobował jej wymiar, albowiem Sąd I instancji wziął pod uwagę dyrektywy zawarte w art. 53 k.k., jak i art. 54 § 1 k.k. Kara wymierzona oskarżonemu za przypisane przestępstwo z art. 224 § 3 k.k., jest w ocenie Sądu odwoławczego karą współmierną do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia wszystkie okoliczności obciążające i łagodzące istotne z punktu widzenia wymiaru kary, a w szczególności cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze. Oskarżony czyn popełnił na szkodę funkcjonariuszy Policji podczas podejmowanych przez nich uzasadnionej interwencji. Szkada wyrządzona przez oskarżonego przestępstwem była znaczna, albowiem w wyniku szarpaniny z oskarżonym funkcjonariusz policji P. T. doznał złamania ręki. Jako okoliczność obciążającą sąd zaliczył oskarżonemu jego uprzednią karalność, w tym za przestępstwo z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Okolicznością łagodzącą oskarżonego był jego wiek w chwili czynu i związany z tym brak doświadczenia życiowego i dojrzałości społecznej. Oskarżony jest przestępcą młodocianym, w chwili czynu nie miał ukończonych 21 lat, a w momencie orzekania 24 lat. Wymierzając karę młodocianemu sąd kierował się przede wszystkim tym, aby sprawce wychować. Sąd odwoławczy także doszedł do przekonania, że wobec oskarżonego istnieje pozytywna prognoza na przyszłość pozwalająca na zastosowanie wobec S. G. (1) warunkowego zawieszenia wykonania kary na okres próby 3 lat. Z racji na fakt, iż oskarżony jest osobą młodocianą, raz prawomocnie karaną za przestępstwo z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd I instancji wydał słuszne rozstrzygnięcie w zakresie

powstrzymywania się od zażywania środków odurzających, w tym dopalaczy oraz do wykonywania pracy i nauki. Przestrzeganie obowiązków, w tym także poddanie się dozorowi pozwoli na efektywną resocjalizację oskarżonego w warunkach wolnościowych. Nie sposób uznać, ażeby tak orzeczona kara uchodziła za rażąco niewspółmierną ani za rażąco łagodną, albowiem spełnia dyrektywy wymiaru kary i funkcje prewencji szczególnej.

O kosztach za obronę z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym postanowiono na podstawie § 14 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. z racji na wysokość uzyskiwanych przez oskarżonego dochodów. Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w dyspozytywnej części wyroku.

SSO Adam Bednarczyk